

ΒΥΡΩΝ - ΕΛΛΑΣ

Για την μνήμη του μεγάλου Φιλέλληνα.

Κάθεται μπροστά στο γραφείο του ο δοξασμένος ποιητής Βύρων. Συχνά σηκώνει το κεφάλι από το βιβλίο που διαβάζει, και βυθίζονται τα χέρια στα πλούτια σγουρόμαλλά του, σαν ν' ήθελε με το κίνημα εκείνο να συγκεντρώσει καλύτερα την προσοχή του σε κάποιο αντικείμενο, κοιτάζει απληστια, διαπεραστικά, τόσο, που νομίζεις πως το βλέμμα του θα ξεπερσάει το στρώμα του τοίχου. Κάθε βράδυ ενώ αυτός μελετά, στον αντικρινό από αυτόν τοίχο του δωματίου βλέπει αμυδρά ένα όραμα, μια γυναίκα που η ζηλευτή όμορφη της και τασπρόγάλανο φόρεμα με τα φαρικά σαν φτερούγες μινίκια την μοιάζουν με νεράιδα παραμυθένια. Μά νεράιδα δεν ήταν. Ήταν η Έλλάς που η λαμπρή όπτασίς της με το άχνό, το σθυσμένο σχεδόν χαμόγελο τριγυρίζει παντού, έμπνέει συμπάθεια και μαζεύει άπειρους θαυμαστάς.

Η όπτασίς μένει εκεί πέρα για ώρα πολλή και ο ξακουσμένος ποιητής νομίζει πως έχει κολλήσει την καρδιά της στη δική του, πως του μεταδίδει χίλιες κουβέντες που κυλούν σ' όλη του την ύπαρξη και τον κάνουν να συγκινηθεί ολόκορμα. Κάθε βράδυ του παρουσιάζει κι' από μια σελίδα της ζωής της. Του ζωγραφίζει τις παλιές της δόξες, του λέει που όλοι την θαύμαζαν και την σέβονταν σ' άλλες εποχές μα κατόπιν, που δεν μένει τίποτα στον κόσμο σταθερό, άλλαζεν ή θέση της. Και τώρα πιο ζωντανά του παρουσιάζει τα βάσανά της. Του λέει ακόμα πως θα ξαναβασίλεψη πάλι, πως είναι γριά πολύ στα χρόνια, μα θα μείνη άγέραςτη παντατεινά. Σαν ένα φυτό σπάνιο, μοναδικό, που μαραίνονται τα λουλούδια του, μα η ρίζα πάντα μένει, και βγάζει νέαν άνθησιν ωραιότερη. Έτσι κι' αυτή, γερνούν τα παιδιά της, πεθαίνουν, άλλ' εκείνη θα ζή αιώνια, για να γεννήσιν κι' άλλα παιδιά δυνατώτερα, που θα την κάμουν ν' ανακτήσιν την παλιά της δύναμη, σαν τα καλά παιδιά, που δουλεύουν, κοπιάζουν στις ιδιωτικές οικογένειες για να ξαναποκτήσιν το σπίτι τους τα πλούτη του.

Όλο και πιο ζωντανή ποθεύει να ιδή την εικόνα εκείνη, άλλ' άδικα. Είναι λες τυλιγμένη μ' ένα άσπρο σύννεφο. Νά το! Πως μουντώνει σε κείνο το σημείο ο τοίχος με το κόκκινο φλογερό χρώμα — α' Όλες οι άλλες μου σκέψεις.

έξαφνίστηκε στην παρουσία σου — ρώναζεν ο ποιητής συχνά στο όραμα εκείνο.

Ο Baudelaire είπε πώς: «ή ζωή είν' ένα νοσοκομείο που κάθε άρρωστος επιθυμεί ν' αλλάξει κρεβάτι».

Άλλοι πραγματικά και άλλοι φανταστικά ζούν σ' εδωγμένους στα μαύρα νερά της Λύπης. Λίγοι από τους ανθρώπους προσπαθούν αδιάκοπα να ξεπεράσουν τα νερά, για να βρουν τη ζωή που ποθούν, και οι περισσότεροι, βαριεστημένοι γέρουν γλήγορα το κεφάλι ύποταχτικά.

Ο Βύρων είχε ένστικτον επαναστατικό, δεν βαρυστοίσε, νεκρωμένους σαν τους πολλούς, να γύρη το περήφανο κεφάλι του, και σαν άλλος Baudelaire πούλεγε: μεθάτε με κρασί, ποίησι, ε, τι θέλετε τέλος πάντων, φτάνει να σκοτώνετε το φρικτό βάρος του χρόνου», ζήτησε τη λησμονιά του κχιουού σε κάθε είδους διασκέδαση. Η Άγγλίσια τον κούραζε και τρέχει, περνά θαλασσες, χώρες, γυρεύοντας ανακούφιση. Προς στιγμή τη βρήκε στους στίχους. Ο Child Harold, το The lament of Tasso, ο Manfred είναι κομμάτια ζωής που τάζησεν. Μά κι' αυτό στο τέλος το βαρύνεται και αντίθετ' από τον Πετράρχη που λέει πως: τίποτα δεν είναι που να μη το μπορούν οι στίχοι, ο Βύρων φτάνοντας στην Ελλάδα σκέπτεται πως: ο ποιητής είν' ένας φλύαρος.

Μά νά! Όσο πλησιάζει στην Έλληνική γή αισθάνεται νέα ζωή, στη ζωή του. Το κεφάλι του πλησιάζει να ξεσηκωθεί ολότελα από τα νερά της άπογοιτεύσεως. Γιατί ποθεύει ακόμα κάτι: Ποθεύει να ιδή τη μεγάλη Ίδανική του Φυλή, που τώρα βρίσκεται κοντά της πειά, ξαναγεννημένη και για την Αναγέννησιν αυτή να προσφέρει θυσία την ίδια του ζωή. Νάι! Δεν είναι άρκετό που είναι μαζί της. Θέλει να της δείξη την αγάπη του με θυσία τρανή. Άλλ' ο πόθος του αυτός δεν ζωνταίνεψε. Άλλος θάνατος, τον έβγαλεν από την επιθυμία του. Μά κι' έτσι πάλι ήταν πολύ. . . .

Πέθανε στο χώμα της, αναπνέοντας τη μωμένη της ατμόσφαιρα που τον περιτύλιγε σφιχτά κοιτάζοντας τον γαλανόν ουρανόν της που έλεγε πως ήταν μια απέραντη γαλανή σημαία της που είχε ξαπλωθεί στο Σύμπαν και κυριαρχούσε. . . .

MARIETTA ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ